

Περιεχόμενα

Assassin's Creed: Αποκαλύψεις

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία τον Δέκατο Έκτο Αιώνα vii

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

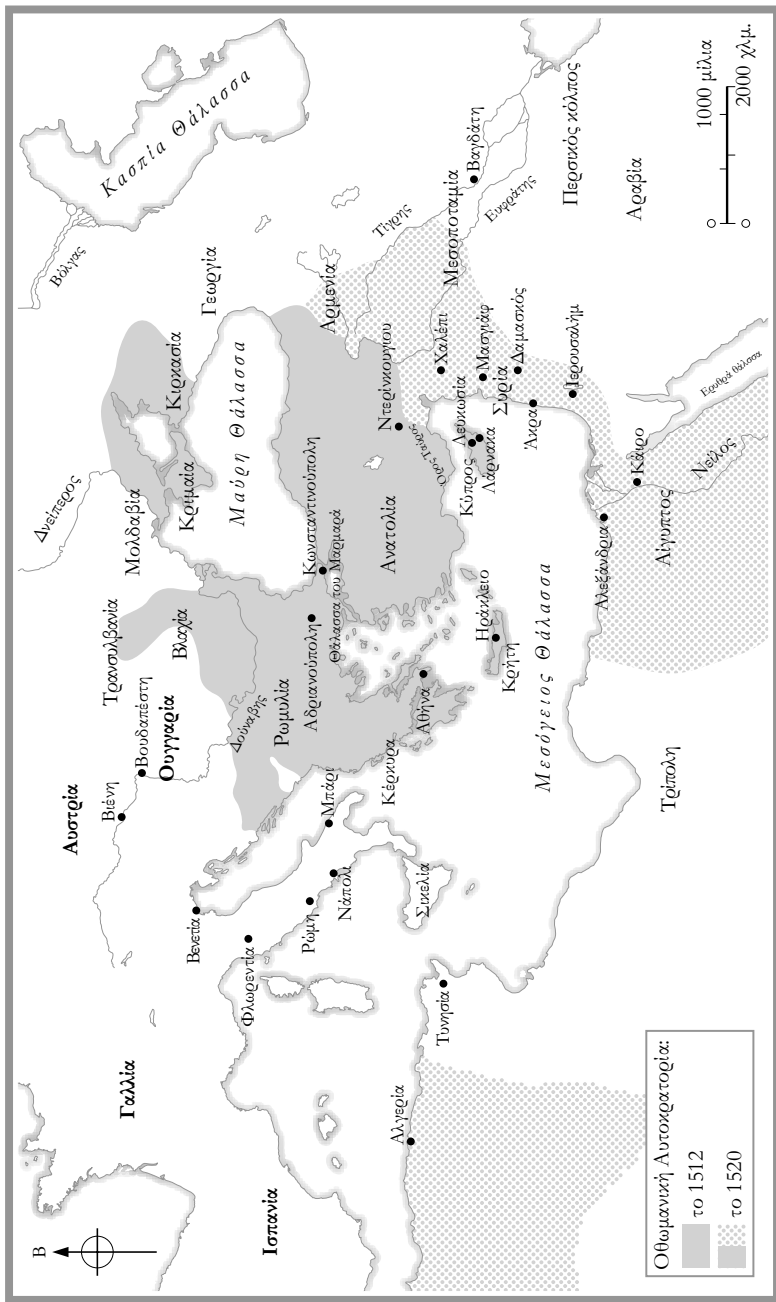
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Λίστα των χαρακτήρων

Γλωσσάρι ιταλικών, κινεζικών και τουρκικών όρων

Ευχαριστίες

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία τον 16^ο αιώνα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Σαν είχα ταξιδέψει το μισό του δρόμου της ζωής
Βρέθηκα καταμεσής δάσους σκοτεινού:

Είχα χαθεί, ξεστρατισμένος από το μονοπάτι το
αληθινό.

Δύσκολο να πω πως ήταν το δάσος 'κείνο το
ζοφερό—

Και τώρα ακόμα, οι αισθήσεις μου τη θύμηση
του αποστρέφονται—

—Δάντης, *Κόλαση*

Ένας αετός αιωρούνταν ψηλά στον καθάριο ουρανό.

Ο ταξιδιώτης, σκονισμένος και ταλαιπωρημένος από το δρόμο, πήρε τα μάτια του από το πουλί και πέρασε πάνω από έναν χαμηλό, τραχύ τοίχο. Στάθηκε για μια στιγμή ακίνητος, ανιχνεύοντας το τοπίο με προσεκτικά μάτια. Τα άγρια, χιονοσκέλαστα βουνά κύκλωναν το κάστρο, προστατεύοντάς το καθώς αυτό στεκόταν αποτραβηγμένο στο φρύδι του λόφου του. Ο κεντρικός πύργος έμοιαζε να αντικατοπτρίζει τον μικρότερο θόλο του πύργου που βρισκόταν παραδίπλα στεγάζοντας τη φυλακή. Σιδερένια βράχια σαν νύχια ήταν αρπαγμένα από τη βάση των κατακόρυφων γκριζών τειχών του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που το αντίκριζε· το είχε δει φευγαλέα την προηγούμενη ημέρα, κατά το σούρουπο, πάνω από ένα ύψωμα όπου είχε σκαρφλώσει, δύο χιλιόμετρα στα δυτικά. Λες και χτισμένο από κάποια μαγεία σε τούτο το απρόσιτο έδαφος, το κάστρο ήταν ένα με τα βράχια και τους γκρεμούς με τους οποίους είχε συμμαχήσει.

Είχε φτάσει επιτέλους στο στόχο του, έλειπα από δώδεκα κουραστικούς μήνες ταξιδιού. Και ήταν ένα πολύ μακρύ ταξίδι· η πορεία δύσκολη και ο καιρός βαρύς.

Ο ταξιδιώτης, σκυφτός και ακίνητος, για παν ενδεχόμενο, έλεγξε ενστικτωδώς τα όπλα του και συνέχισε να κοιτάζει. Για οποιοδήποτε σημάδι κίνησης. Οποιοδήποτε.

Δεν υπήρχε ψυχή στις επάλξεις. Ριπές χιονιού στροβιλίζονταν στον αγέρα που περόνιαζε. Κανένα ίχνος ανθρώπου δεν υπήρχε. Το μέρος έμοιαζε εγκαταλελειμμένο, όπως ακριβώς

περίμενε απ' όσα είχε διαβάσει γι' αυτό. Όμως η πείρα τον είχε διδάξει πως είναι πάντα καλύτερο πρώτα να βεβαιώνεται. Παρέμεινε ακίνητος.

Κανένας ήχος πέρα από τον άνεμο. Έλειπα... κάτι. Ένα ξύσιμο; Στα αριστερά μπροστά του μια χούφτα χαλίκια κύλησαν σε μια γυμνή πλαγιά. Σφίχτηκε, σηκώθηκε ελαφρά με το κεφάλι χωμένο ανάμεσα στους γερμένους ώμους του. Ένα βέλος καρφώθηκε στον δεξιό ώμο βρίσκοντας την αρματωσιά.

Παραπάτησε λίγο, κάνοντας μια γκριμάτσα πόνου καθώς το χέρι του απλώθηκε προς το βέλος. Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε έντονα προς ένα ύψωμα στα βράχια, μια μικρή προεξοχή ύψους περίπου έξι μέτρων η οποία υπήρχε μπροστά από το κάστρο και χρησίμευε ως φυσικό προπύργιο. Στην κορφή του εμφανίστηκε ένας άντρας ντυμένος με μουντό, κόκκινο χιτώνιο, γκριζα εξωτερικά ενδύματα και αρματωσιά. Έφερε τα διακριτικά ενός διοικητή. Το γυμνό κεφάλι του ήταν ξυρισμένο και μια ουλή χαράκωνε το πρόσωπό του από τα δεξιά μέχρι τα αριστερά. Άνοιξε το στόμα του με μια έκφραση που ήταν κάτι ανάμεσα σε γρύλισμα και χαμόγελο θριάμβου, αποκαλύπτοντας διαλυμένα και ακανόνιστα δόντια, καφετιά σαν ταφόπλακες σε παρατημένο νεκροταφείο.

Ο ταξιδιώτης τράβηξε το στέλεχος του βέλους. Αν και η αγκαθωτή αιχμή του είχε σκαλώσει στην αρματωσιά, είχε διαπεράσει μοναχά το μέταλλο, τρυπώντας ελάχιστα τη σάρκα του. Έσπασε το στέλεχος του βέλους και το πέταξε στην άκρη. Την ίδια στιγμή, είδε περισσότερους από εκατό αρματωμένους άντρες, παρόμοια ντυμένους, με αλαβάρδες και σπαθιά έτοιμα, να παρατάσσονται στο ύψωμα πλαισιώνοντας το διοικητή με το ξυρισμένο κεφάλι. Κράνη έκρυβαν τα πρόσωπά τους, όμως το έμβλημα του μαύρου αετού στα χιτώνια μαρτυρούσε στον ταξιδευτή ποιοι ήταν. Ήξερε τι τον περίμενε στην περίπτωση που τον νικούσαν.

Είχε άραγε γεράσει, για να πέσει σε μια τόσο απλοϊκή παγίδα; Από την άλλη, είχε πάρει κάθε δυνατή προφύλαξη.

Επιπλέον, η παγίδα δεν είχε κλείσει ακόμη.

Έκανε ένα βήμα πίσω καθώς εκείνοι ρίχτηκαν προς το τραχύ επίπεδο κομμάτι γης όπου στεκόταν. Απλώθηκαν για να τον κυκλώσουν, στρέφοντας τις αλαβάρδες τους προς εκείνον. Αντιλαμβανόταν πως, παρά την υπεροπλία τους, τον φοβούνταν. Η φήμη του είχε φτάσει παντού και δικαίως ανησυχούσαν.

Παρατήρησε τις αιχμές των αλαβάρδων. Ήταν διπλού τύπου: τσεκούρι και δόρυ μαζί.

Τέντωσε τα χέρια του. Από τους καρπούς του τινάχτηκαν οι δύο λεπτές, γκριζες, θανάσιμες κρυφές λεπίδες του. Προετοιμάστηκε και απέκρουσε το πρώτο χτύπημα· ήταν διστακτικό· ήθελαν να δοκιμάσουν να τον αιχμαλωτίσουν; Άρχισαν να τον χτυπούν απ' όλες τις πλευρές με τα όπλα τους, προσπαθώντας να τον γονατίσουν.

Στριφογύρισε και με δύο ακριβείς κινήσεις έκοψε τις αιχμές των πιο κοντινών αλαβάρδων. Καθώς οι αιχμές τους πετούσαν στον αέρα, απέσυρε τη μία από τις κρυφές λεπίδες του και έπιασε μια κομμένη λόγχη προτού αυτή πέσει στο έδαφος. Κράτησε στη χούφτα του το κομμένο στέλεχος και βύθισε το τσεκούρι-μαχαίρι στο στήθος του πρώην κατόχου του.

Τον πλησίασαν. Εκείνος έσκυψε χαμηλά αποφεύγοντας τελευταία στιγμή μια αλαβάρδα, ακούγοντας τον αέρα που σφύριζε καθώς το όπλο σάρωνε. Η πλάτη του γλίτωσε για μερικά εκατοστά. Έκανε μια άγρια περιστροφή και, ελευθερώνοντας ξανά την αριστερή λεπίδα του, πετσόκοψε τα πόδια του εχθρού που βρισκόταν μπροστά του. Βγάζοντας ένα ουρλιαχτό, ο τραυματισμένος άντρας κατέρρευσε.

Ο ταξιδιώτης άρπαξε την πεσμένη αλαβάρδα που λίγο πριν κόντευε να του τερματίσει τη ζωή και σάρωσε κυκλικά τον αέρα. Τεμάχισε τα χέρια ενός ακόμα από τους επιτιθέμενους.

Τα κομμένα μέλη διέγραψαν τόξο στον αέρα, τα δάχτυλα κυρτωμένα, σαν να ικέτευαν για έλεος, ενώ μια τουλούπα αίματος τα ακολουθούσε, όμοια με ουράνιο τόξο.

Αυτό τους σταμάτησε για λίγο. Ωστόσο τούτοι οι άντρες είχαν δει χειρότερα, και ο ταξιδιώτης είχε στη διάθεσή του μόλις ένα δευτερόλεπτο ανάπαυλας πριν του ορμήσουν ξανά. Έσकिσε πάλι τον αέρα με την αλαβάρδα, αφήνοντας το λεπίδι της βαθιά καρφωμένο στο λαιμό ενός άντρα που μια στιγμή πριν είχε προσπαθήσει να τον εξοντώσει. Ο ταξιδιώτης απέσυρε και τη δεύτερη λεπίδα του, για να έχει ελεύθερα τα χέρια, και άρπαξε έναν υπαξιωματικό ο οποίος κράδαινε ένα μακρύ σπαθί. Τον πέταξε με δύναμη πάνω σε μερικούς από τους στρατιώτες του, αποσπώντας του το σπαθί. Ζύγισε το βάρος του, καθώς το έπιασε και με τα δύο χέρια, και αισθάνθηκε τους κοιλιακούς του να σφίγγονται. Το σήκωσε πάνω στην ώρα για να σκίσει το κράνος ενός στρατιώτη που ορμούσε από πίσω αριστερά, κρατώντας την αλαβάρδα του και με την ελπίδα να μην τον είχε δει.

Το σπαθί ήταν καλό. Καλύτερο γι' αυτή τη δουλειά από το ελαφρύ γιαταγάνι του, το οποίο είχε αποκτήσει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του και είχε συνεχώς στο πλευρό του. Καλύτερο και από τις κρυφές λεπίδες, που ήταν ιδανικές για επιθέσεις από κοντά και ποτέ δεν τον είχαν απογοητεύσει.

Ακόμα περισσότεροι άντρες έρχονταν τώρα μέσα από το κάστρο. Πόσους άραγε θα χρειαζόταν να στείλουν για να νικήσουν τούτο τον άντρα; Μαζεύτηκαν γύρω του, όμως εκείνος στριφογύρισε και πήδησε για να τους μπερδέψει. Αναζήτησε διέξοδο στον κλοιό τους, τινάζοντας το σώμα του πάνω από την πλάτη ενός. Προσγειώθηκε όρθιος και απέκρουσε το χτύπημα ενός σπαθιού με το σκληρό, μεταλλικό περικάρπιο που φορούσε στον αριστερό χέρι του. Έπειτα γύρισε και έχωσε το σπαθί του στο πλευρό του εχθρού.

Και μετά· μια στιγμιαία νηνεμία. Γιατί; Ο ταξιδιώτης σταμάτησε προκειμένου να βρει την ανάσα του. Υπήρξε κάποτε μια εποχή που δεν λαχάνιαζε. Σήκωσε το βλέμμα. Εξακολουθούσε να είναι κυκλωμένος από στρατιώτες με γκρίζες αλυσιδωτές αρματοσιές.

Ξαφνικά ο ταξιδιώτης είδε και έναν άλλο άντρα.

Έναν άντρα που περπατούσε ανάμεσά τους. Δύσκολο να τον παρατηρήσει κανείς, ήρεμο. Έναν νέο άντρα ντυμένο στα λευκά. Τα ρούχα του θύμιζαν αυτά του ταξιδιώτη, ενώ πάνω από το κεφάλι του είχε τραβηγμένη μια κουκούλα που κατέληγε σε αιχμή, σαν ράμφος αετού. Όπως ακριβώς και η δική του. Τα χείλη του ταξιδιώτη μισάνοιξαν από την έκπληξη. Όλα έμοιαζαν σωτηριά, όλα έμοιαζαν να έχουν σταματήσει. Εκτός από τον νέο άντρα στα λευκά που περπατούσε. Σταθερά, ήρεμα, δίχως απελπισία.

Ο νεαρός έμοιαζε να βηματίζει καταμεσής της μάχης με την ίδια ανεμελιά που κάποιος άλλος θα διέσχιζε ένα χωράφι με καλαμπόκι· σαν να μην τον άγγιζε ή να μην τον επηρέαζε τίποτα. Ήταν ίδια άραγε η αγκράφα που συγκρατούσε τον εξοπλισμό του με εκείνη που φορούσε ο ταξιδιώτης; Έφερε το ίδιο έμβλημα; Εκείνο που είχε εντυπωθεί στο συνειδητό και τη ζωή του ταξιδιώτη για πάνω από τριάντα χρόνια; Που είχε χαραχτεί στο μυαλό του τόσο ανεξίτηλα όσο και στον παράμεσο του χεριού του, πολλά χρόνια πριν;

Ο ταξιδιώτης βλεφάρισε και το όραμα –αν ήταν όραμα– εξαφανίστηκε. Ο θόρυβος, οι οσμές, ο κίνδυνος της μάχης είχαν όλα επιστρέψει παντού γύρω του, πλησιάζοντάς τον, κατά κύματα – ένας εχθρός που εκείνη τη στιγμή ήξερε πως δεν θα μπορούσε ούτε να τον νικήσει, ούτε να του ξεφύγει.

Ωστόσο, για κάποιο λόγο δεν ένιωθε και τόσο μόνος.

Δεν είχε χρόνο να σκεφτεί. Τον πίεζαν γερά τώρα, καθώς ήταν και θυμωμένοι και φοβισμένοι. Τα χτυπήματα έπεφταν

βροχή· ήταν πάρα πολλά για να τα αποκρούσει όλα. Ο ταξιδιώτης πάλεψε σκληρά. Εξόντωσε άλλους πέντε, έπειτα δέκα, όμως πάλεψε ενάντια σε μια Λερναία Ύδρα με χίλια κεφάλια. Ένας σωματώδης σπαθοφόρος όρμησε κατά πάνω του κατεβάζοντάς του μια λεπίδα εννιά κιλών. Εκείνος σήκωσε το αριστερό χέρι του για να την αποκρούσει με το περικάρπιο, γυρνώντας ταυτόχρονα και πετώντας κάτω το δικό του βαρύ σπαθί ώστε να βάλει πάλι στο παιχνίδι τις κρυφές του λεπίδες. Όμως ο επιτιθέμενος ήταν τυχερός. Η ορμή του χτυπήματός του αποκρούστηκε μεν από το περικάρπιο, αλλά ήταν πολύ μεγάλη για να εξουδετερωθεί τελείως. Το σπαθί γλίστρησε προς τον αριστερό καρπό τού ταξιδιώτη και συγκρούστηκε με την κρυφή λεπίδα, σπάζοντάς τη. Την ίδια στιγμή, ο ταξιδιώτης έχασε την ισορροπία του, παραπάτησε σ' ένα λιθάρι και στραμπούλιξε τον αστράγαλό του. Δεν μπόρεσε να αποφύγει την πτώση με τα μούτρα πάνω στο πετρώδες έδαφος. Κι εκεί έμεινε.

Από πάνω του, ο κύκλος των αντρών έκλεισε. Με τις αλαβάρδες ανάμεσα σ' εκείνους και τη λεία τους, εξακολουθώντας να είναι σφιγμένοι, φοβισμένοι και μην τολμώντας να θριαμβολογήσουν. Οι αιχμές των όπλων τους άγγιξαν την πλάτη του. Μια κίνηση και θα ήταν νεκρός.

Και δεν ήταν έτοιμος για κάτι τέτοιο ακόμη.

Άκουσε μύτες που κριτσάνιζαν στο βράχο. Ένας άντρας πλησίαζε. Ο ταξιδιώτης γύρισε ελαφρά το κεφάλι του και είδε το διοικητή με το ξυρισμένο κεφάλι να στέκεται από πάνω του. Η ουλή πρόβαλε ωχρή κατά μήκος του προσώπου του. Έσκυψε αρκετά κοντά στον ταξιδιώτη ώστε αυτός να μυρίσει την ανάσα του.

Ο διοικητής τράβηξε την κουκούλα του όσο χρειαζόταν για να δει το πρόσωπό του. Χαμογέλασε καθώς επιβεβαιώθηκε η προσδοκία του.

«Α, έφτασε ο μέντορας. Έτζιο Οντιτόρε ντα Φιρέντσε. Σε περιμέναμε· αλλά αυτό το διαπίστωσες και μόνος σου. Θα πρέπει να έχεις εκπλαγεί βλέποντας το παλιό λημέρι της Αδελφότητάς σου στα χέρια μας· ήταν αναπόφευκτο να συμβεί. Γιατί, παρά τις προσπάθειές σου, θα επικρατήσουμε».

Στάθηκε ολόρθος και απευθύνθηκε στους στρατιώτες που κύκλωναν τον Έτζιο. Διακόσιους γερούς άντρες, στους οποίους έδωσε κοφτά μια διαταγή: «Κλείστε τον στο κελί του πυργίσκου. Και αλυσοδέστε τον πρώτα γερά».

Σήκωσαν όρθιο τον Έτζιο και βιαστικά, νευρικά, τον έδεσαν γρήγορα.

«Δεν θα πάμε μακριά, αλλά τα σκαλιά είναι πολλά», είπε ο διοικητής. «Και έπειτα καλό είναι να κάνεις την προσευχή σου. Γιατί θα σε κρεμάσουμε το πρωί».

Ψηλά στον ουρανό, ο αετός εξακολουθούσε να ψάχνει τη λεία του. Κανείς δεν του έδινε σημασία. Κανείς δεν θαύμαζε την ομορφιά του. Την ελευθερία του.

Ο αετός έκανε κύκλους στον ουρανό. Έναν χλωμό γαλάζιο ουρανό, ξασπρισμένο από τον ήλιο, έστω και αν αυτός ήταν τώρα λίγο χαμηλότερα. Το αρπακτικό, μια σκοτεινή φιγούρα, γύριζε και γύριζε, όμως τώρα είχε στόχο. Η σκιά του έδειχνε ακανόνιστη ενώ έπεφτε και σκιζόταν, γλιστρώντας στα γυμνά βράχια, μακριά από κάτω του.

Ο Έτζιο κοίταζε μέσα από το στενό παράθυρο –στην ουσία μια σχισμή στη χοντρή πέτρα– και τα μάτια του ήταν εξίσου αεικίνητα με το όρνεο. Οι σκέψεις του ήταν κι εκείνες αεικίνητες. Είχε, άραγε, ταξιδέψει τόσο μακριά και τόσο πολύ μόνο και μόνο για να τελειώσουν όλα έτσι;

Έσφιξε τις γροθιές του. Οι μύες του ένιωσαν την απουσία των κρυφών λεπίδων που τον είχαν υπηρετήσει τόσο καλά και για τόσο πολύ καιρό. Πάνω-κάτω ήξερε πού μπορεί να είχαν καταχωσιάσει τα όπλα του αφότου του έστησαν ενέδρα και τον αιχμαλώτισαν φέρνοντάς τον εδώ. Ένα σκοτεινό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. Τούτοι οι στρατιώτες –ο αιώνιος εχθρός– πόσο ξαφνιασμένοι φάνηκαν βλέποντας ένα γέρικο λιοντάρι να έχει ακόμη τόσο τσαγανό.

Τούτο το κάστρο το ήξερε. Από χάρτες και διαγράμματα. Τα είχε μελετήσει τόσο καλά, που είχαν χαραχτεί στο νου του. Όμως τώρα είχε καταλήξει εδώ, στο κελί ενός από τους ψηλότερους πύργους του μεγάλου φρουρίου του Μασγιάφ, της ακρόπολης που κάποτε υπήρξε λημέρι των Ασασίνων και είχε εγκαταλειφθεί εδώ και καιρό έχοντας πέσει στα χέρια των Ναϊτών.

Είχε καταλήξει εδώ· μόνος, άοπλος, πεινασμένος και διψασμένος, με τα ρούχα του λερωμένα και σκισμένα, περιμένοντας να ακούσει ανά πάσα στιγμή τα βήματα των εκτελεστών του. Αλλά δεν είχε σκοπό να πάει σαν το σκυλί στο αμπέλι. Ήξερε για ποιο λόγο βρίσκονταν εδώ οι Ναΐτες και έπρεπε να τους σταματήσει.

Και μέχρι στιγμής δεν τον είχαν σκοτώσει.

Συνέχισε να κρατά το βλέμμα του στον αετό. Μπορούσε να δει κάθε φτερό πάνω του, την απλωμένη ουρά με την οποία έκανε manóvres, το σώμα του διάσπικτο από μαύρο, καφέ και λευκό, όπως και τα γένια του. Τα κατάλευκα άκρα των φτερών του.

Η σκέψη του πήγε πίσω και αναμόχλευσε στη μνήμη του την πορεία που τον είχε φέρει ως εδώ· σε τούτη την κατάσταση.

Στο μυαλό του είδε άλλους πύργους και άλλες επάλξεις. Όπως εκείνες στη Βιάνα, από τις οποίες είχε πετάξει τον Τσέζαρε Βοργία στο χαμό του. Ήταν το Σωτήριο Έτος 1507. Πόσο καιρό πριν; Τέσσερα χρόνια. Θα μπορούσε κάλλιστα όμως να είναι και τέσσερις αιώνες. Τόσο μακρινά έμοιαζαν όλα τώρα. Στο μεταξύ, άλλα καθάρματα, άλλοι υποψήφιοι κυρίαρχοι του κόσμου είχαν εμφανιστεί και είχαν χαθεί, ψάχνοντας το Μυστήριο, αναζητώντας τη Δύναμη. Και για 'κείνον, που κατέληξε φυλακισμένος, η μάχη να τους εμποδίσει είχε συνεχιστεί.

Η μάχη. Ολόκληρη η ζωή του.

Ο αετός έκανε άλλον έναν κύκλο. Οι κινήσεις του ήταν στοχευμένες. Ο Έτζιο τον παρακολούθησε γνωρίζοντας πως είχε εντοπίσει θήραμα και επικεντρωνόταν σ' αυτό. Μα τι μπορεί να είχε βρει εκεί κάτω; Τι μπορεί να υπήρχε ζωντανό σ' αυτό το σημείο; Βέβαια, ήταν και το χωριό κάπου κοντά. Το χωριό που υποστήριζε το κάστρο, σκυφτό και δυσαρεστημένο, στη σκιά του. Εκεί θα υπήρχαν κοπάδια ζώων, ίσως και κάποιο χωράφι. Ίσως ο αετός να είχε εντοπίσει κάποια κατοίκα ανάμεσα στους σωρούς των γκρίζων βράχων που γέμιζαν τους χαμηλούς γύρω λόφους. Μπορεί να ήταν μια νεαρή, πολύ άπειρη ή μια

γερασμένη και πολύ κουρασμένη ή κάποια τραυματισμένη. Ο αετός πέρασε μπροστά από τον ήλιο και η σιλουέτα του θάμπωσε στιγμιαία από το λαμπερό φως. Έπειτα έκανε έναν μικρότερο κύκλο και τελικά φάνηκε να μένει ακίνητος. Πήρε θέση πάνω στην ατέλειωτη γαλάζια αρένα και μετά βούτηξε κάτω, σκίζοντας σαν βέλος τον αέρα. Μέχρι που χάθηκε από το οπτικό πεδίο.

Ο Έτζιο τράβηξε το βλέμμα του από το παράθυρο και κοίταξε τριγύρω το κελί. Ένα κρεβάτι φτιαγμένο από σκληρό σκούρο ξύλο, μονάχα σανίδια πάνω του, δίχως στρώμα. Ένα σκαμνί κι ένα τραπέζι. Δεν υπήρχε σταυρός στον τοίχο ούτε κάτι άλλο, εκτός από το απλό μπολ από κασσίτερο με το κουτάλι το οποίο περιείχε το χυλό που του είχαν δώσει. Αυτά και το ξύλινο κανάτι με το νερό, το οποίο επίσης δεν είχε ακουμπήσει. Γιατί, παρά τη δίψα και την πείνα του, ο Έτζιο φοβόταν τα φαρμάκια που μπορεί να είχαν ρίξει μέσα και να τον έκαναν αδύναμο και ανίσχυρο να δράσει όταν θα ερχόταν η κατάλληλη στιγμή. Και ήταν πολύ πιθανό οι Ναϊτες να είχαν δηλητηριάσει το φαγητό και το νερό που του πρόσφεραν.

Έκανε τον κύκλο του στενού κελιού, όμως οι τραχείς πέτρινοι τοίχοι δεν του χάρισαν ούτε παρηγοριά ούτε ελπίδα. Δεν υπήρχε τίποτα που να τον βοηθήσει να αποδράσει. Αναστέναξε. Υπήρχαν Ασασίνοι, άλλα μέλη της Αδελφότητας, που γνώριζαν για την αποστολή του και θέλησαν να τον συνοδεύσουν. Ωστόσο, εκείνος είχε επιμείνει να ταξιδέψει μόνος. Ίσως, όταν έβλεπαν πως δεν παίρνουν νέα του, να έκαναν μια προσπάθεια να τον βρουν. Όμως τότε μπορεί να ήταν πολύ αργά.

Το βασικό ερώτημα ήταν πόσα ήξεραν ήδη οι Ναϊτες. Πόσο από το μυστικό κατείχαν ήδη.

Η αποστολή του, η οποία είχε διακοπεί με τόσο απότομο τρόπο πάνω στην ολοκλήρωσή της, είχε ξεκινήσει πριν από τέσσερα

χρόνια, λίγο μετά την επιστροφή του στη Ρώμη, εκεί όπου αποχαιρέτησε τους συντρόφους του, τον Λεονάρντο Ντα Βίντσι και τον Νικολό Μακιαβέλι. Ήταν τα τεσσαρακοστά όγδοα γενέθλιά του, την ημέρα του Θερινού Ηλιοστασίου. Ο Νικολό θα επέστρεφε στη Φλωρεντία και ο Λεονάρντο στο Μιλάνο. Ο Λεονάρντο είχε αναφερθεί σε μια πιεστική προσφορά μιας εξαιρετικά αναγκαίας πατρωνίας από τον Φραγκίσκο, το διάδοχο του θρόνου της Γαλλίας. Είχε μιλήσει για τη διαμονή του στην Αμπουάζ, δίπλα στον ποταμό Λίγηρα. Γι' αυτό τουλάχιστον ενημέρωναν τα γράμματά του προς τον Έτζιο.

Ο Έτζιο χαμογέλασε στην ανάμνηση του φίλου του. Ο Λεονάρντο, που είχε πάντα το μυαλό του γεμάτο με νέες ιδέες. Ιδέες που τελικά του έπαιρνε κάμποσο να τις πραγματοποιήσει. Έφερε, μελαγχολικός, στο μυαλό του την κρυφή λεπίδα που είχε σπάσει στη μάχη, όταν του έστησαν ενέδρα. Ο Λεονάρντο – πόσο τον πεθύμησε! – ήταν ο μοναδικός τον οποίο θα εμπιστευόταν για να τη διορθώσει. Αλλά ήταν αδύνατο. Ευτυχώς που του είχε στείλει τα σχέδια μιας νέας εφεύρεσης, την οποία αποκαλούσε «αλεξίπτωτο». Στη Ρώμη, ο Έτζιο είχε βάλει να του την κατασκευάσουν και έπειτα την πακέταρε στο δισάκι του. Αμφέβαλλε αν οι Ναΐτες θα καταλάβαιναν τι ήταν. Με την πρώτη ευκαιρία σκόπευε να τη χρησιμοποιήσει.

Αν έβρισκε ευκαιρία.

Ατσάλωσε τον εαυτό του ενάντια στις σκοτεινές σκέψεις που τον τύλιγαν με δυσκολία. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, δεν είχε τρόπο να αποδράσει πριν έρθουν να τον πάρουν για να τον κρεμάσουν. Μόνον εκείνη τη στιγμή θα μπορούσε να κάνει κάτι. Σκέφτηκε πως τελικά, όπως και πολλές άλλες φορές στο παρελθόν, θα χρειαζόταν ξανά να αυτοσχεδιάσει. Στο μεταξύ, προσπάθησε να ξεκουράσει το σώμα του. Η σκληρή εκπαίδευση αποτέλεσε εχέγγυο πως ήταν ακόμη ικανός και γερός για να κάνει ένα τέτοιο ταξίδι. Αργότερα, οι κακουχίες του ταξιδιού

τον βοήθησαν να σκληραγωγηθεί ακόμα περισσότερο. Ωστόσο ήταν ευγνώμων τώρα –έστω και έτσι–, που είχε την ευκαιρία να ξεκουραστεί λίγο μετά τη μάχη.

Όλα είχαν αρχίσει μ' ένα γράμμα.

Υπό την ευνοϊκή ηγεμονία του Πάπα Ιουλίου του Δευτέρου, ο οποίος τον είχε βοηθήσει στην εξόντωση της οικογένειας Βοργιά, ο Έτζιο είχε ανοικοδομήσει και είχε αναμορφώσει την Αδελφότητα των Ασασίνων στη Ρώμη, ιδρύοντας εκεί την κεντρική βάση τους.

Για λίγο –ως τώρα τουλάχιστον– οι Ναΐτες είχαν αποτραβηχτεί, και ο Έτζιο είχε αφήσει τη διαχείριση των δραστηριοτήτων της οργάνωσης στα ικανά χέρια της αδελφής του, της Κλαούντια· ωστόσο οι Ασασίνοι παρέμεναν σ' εγρήγορση. Γνώριζαν πως οι Ναΐτες θα ανασυντάσσονταν κρυφά κάπου αλλού, απόρρεστοι στην αναζήτησή τους για τα εργαλεία που θα τους επέτρεπαν, επιτέλους, να ελέγξουν τον κόσμο, πιστοί στα ζοφερά δόγματά τους.

Για την ώρα είχαν νικηθεί, όμως το θηρίο δεν ήταν νεκρό.

Ο Έτζιο ένιωθε ανακούφιση και ικανοποίηση από το γεγονός –και αυτή τη σκοτεινή πληροφορία τη γνώριζαν μονάχα ο Μακιαβέλι και ο Λεονάρντο– πως το Μήλο της Εδέμ, που το είχε υπ' ευθύνη του και το οποίο είχε προκαλέσει τόση οδύνη και θάνατο στον αγώνα για το ποιος θα το κερδίσει, βρισκόταν τώρα θαμμένο και κρυμμένο βαθιά στις κατακόμβες του Σαν Νικόλα στο Κάρτσερε, σε μια μυστική αίθουσα η οποία είχε σφραγιστεί. Την τοποθεσία της αποκάλυπταν ιερά σύμβολα της Αδελφότητας, τα οποία μονάχα ένας Ασασίνος κάποτε στο μέλλον θα μπορούσε να αναγνωρίσει, πόσο μάλλον να τα αποκωδικοποιήσει. Το σημαντικότερο από τα κομμάτια της Εδέμ ήταν ασφαλισμένο, μακριά από τους φιλόδοξους άρπαγες των Ναϊτών· για πάντα, όπως ήλπιζε ο Έτζιο.

Μετά την καταστροφή που είχαν επιφέρει στην Αδελφότητα οι Βοργίες, υπήρξαν πολλά που έπρεπε να γίνουν και να μουν σε τάξη. Αυτό ήταν κάτι στο οποίο ο Έτζιο αφιερώθηκε δίχως να βαρυγκομά, παρά το γεγονός πως η φυσική του τάση ήταν να βρίσκεται έξω στον ανοιχτό αέρα και στη δράση, και όχι κλεισμένος σε σκονισμένες αρχειοθήκες μελετώντας έγγραφα. Αυτή ήταν δουλειά που κανονικά ταίριαζε περισσότερο στο γραμματέα του μακαρίτη του πατέρα του, τον Τζούλιο, ή στον φιλομαθή Μακιαβέλι· όμως ο Μακιαβέλι ήταν απασχολημένος με τη διοίκηση της φλωρεντινής πολιτοφυλακής και ο Τζούλιο είχε πεθάνει εδώ και καιρό.

Από την άλλη, σκεφτόταν τώρα ο Έτζιο, αν δεν είχε αναλάβει ο ίδιος τούτη την ευθύνη, που για εκείνον ήταν ένα απεχθές έργο, ίσως και να μην είχε ανακαλύψει ποτέ την επιστολή. Αν έβρισκε την επιστολή κάποιος άλλος, ενδεχομένως θα της έδινε σημασία.

Την είχε ανακαλύψει μέσα σε μια δερμάτινη τσάντα. Ήταν παλιά και εύθρυπτη, γραμμένη από τον πατέρα του Έτζιο, τον Τζιοβάνι, και απευθυνόταν στον αδελφό του, τον Μάριο, τον άντρα που είχε διδάξει στον Έτζιο την τέχνη του πολέμου και τον είχε μυήσει στην Αδελφότητα τρεις ολόκληρες δεκαετίες πριν. Ο Μάριο... Ο Έτζιο έκανε μια γκριμάτσα στη θύμησή του. Ο Μάριο, που βρήκε το θάνατο στα απάνθρωπα, ανανδρα χέρια του Τσέζαρε Βοργιά, μετά τη μάχη του Μοντεριτζόνη.

Ο θεός του είχε βρει εδώ και καιρό δικαίωση, όμως το γράμμα που ανακάλυψε ο Έτζιο άνοιγε ένα νέο κεφάλαιο, ενώ το περιεχόμενό του πρόσφερε την ευκαιρία μιας νέας αποστολής. Ήταν το 1509, όταν το βρήκε. Μόλις είχε πατήσει τα πενήντα. Ήξερε πως οι άντρες της ηλικίας του είχαν σπάνια την ευκαιρία νέων αποστολών και επιπλέον το γράμμα έδινε την ελπίδα και μαζί την πρόκληση να κλείσει μια για πάντα τις πύλες των ευκαιριών για τους Ναΐτες.

Παλάτσο Οντιτόρε
Φλωρεντία
iv Φεβρουαρίου MCDLVIII

Αγαπημένε μου αδελφέ,

Οι εχθροί μας ισχυροποιούνται, και στη Ρώμη έχει εμφανιστεί ένας άντρας ο οποίος ηγείται των εχθρών μας και είναι ίσως η μεγαλύτερη απειλή που θα χρειαστεί εσύ κι εγώ να αντιμετωπίσουμε. Για το λόγο αυτό σου παραδίδω, με τη μεγαλύτερη δυνατή μυστικότητα, την ακόλουθη πληροφορία. Αν η μοίρα με προλάβει, διασφάλισε –με τη ζωή σου, αν είναι απαραίτητο– πως τούτη η πληροφορία δεν θα πέσει ποτέ στα χέρια των εχθρών μας.

Υπάρχει, καθώς γνωρίζεις, ένα κάστρο στη Συρία που ονομάζεται Μασγιάφ και το οποίο ήταν κάποτε λίκνο της Αδελφότητάς μας. Εκεί, πάνω από δύο αιώνες πριν, ο μέντοράς μας, ο Αλταϊρ Ιμπν-Λα'Αχαντ, ο μεγαλύτερος του τάγματός μας, έφτιαξε μια βιβλιοθήκη βαθιά κάτω από το φρούριο.

Δεν αποκαλύπτω περισσότερα τώρα. Η διακριτικότητά μου υπαγορεύει πως οτιδήποτε άλλο έχω να σου πω πάνω στο θέμα αυτό πρέπει να ειπωθεί προφορικά και σε καμία περίπτωση γραπτά.

Τούτη είναι μια αποστολή που θα λαχταρούσα πολύ να ολοκληρώσω ο ίδιος, όμως δεν υπάρχει πια χρόνος. Οι εχθροί μάς πιέζουν και

*εμείς δεν έχουμε χρόνο για τίποτε άλλο παρά να
αμυνθούμε.*

*Ο αδελφός σου,
Τζιοβάνι Οντιτόρε*

Μαζί με το γράμμα αυτό υπήρχε ακόμα ένα φύλλο χαρτιού κι ένα κείμενο, ένα προκλητικό απόσπασμα, ολοφάνερα με τον γραφικό χαρακτήρα του πατέρα του και ταυτόχρονα ολοφάνερα όχι δικό του. Ήταν η μετάφραση ενός παλαιότερου εγγράφου που ήταν γραμμένο σε χαρτί παρόμοιο μ' εκείνο των πρωτότυπων σελίδων του Κώδικα, τον οποίο είχαν ανασυνθέσει ο Έτζιο και οι σύντροφοί του πριν από περίπου τριάντα χρόνια:

Έχω πια περάσει ημέρες ολόκληρες με το τεχνούργημα. Ή μήπως ήταν εβδομάδες; Μήνες; Οι άλλοι έρχονται από καιρού εις καιρόν προσφέροντάς μου φαγητό ή κάτι να μου αποσπάσει την προσοχή· και παρόλο που μέσα στην καρδιά μου ξέρω πως πρέπει να τραβήξω τον εαυτό μου από τούτες τις σκοτεινές μελέτες, μου είναι όλο και πιο δύσκολο να αναλάβω τα συνηθισμένα καθήκοντά μου. Ο Μαλίκ με υποστηρίζει, αλλά ακόμη και τώρα επιστρέφει στη φωνή του εκείνη η παλιά επίκριση. Παρ' όλα αυτά, η εργασία μου πρέπει να συνεχιστεί. Πρέπει να κατανοήσουμε τούτο το Μήλο της Εδέμ. Ο σκοπός του είναι απλός. Σχεδόν απλοϊκός: Εξουσία. Έλεγχος. Ωστόσο, η διαδικασία... οι μέθοδοι και τα μέσα που χρησιμοποιεί... ΤΟΥΤΑ είναι θαυμαστά. Είναι η προσωποποίηση του πειρασμού. Όσοι υποβάλλονται στη λάμψη

του γίνονται αποδέκτες υποσχέσεων για καθετί που επιθυμούν. Και σε αντάλλαγμα ζητεί μονάχα ένα πράγμα: απόλυτη και ολοκληρωτική υπακοή. Και ποιος μπορεί πραγματικά να αρνηθεί; Θυμάμαι τη δική μου στιγμή αδυναμίας, όταν στάθηκα αντιμέτωπος στον Μουαλίμ, τον μέντορά μου, και η εμπιστοσύνη μου είχε κλονιστεί από τα λόγια του. Εκείνος που μου είχε σταθεί σαν πατέρας αποκαλύφθηκε πως ήταν ο μεγαλύτερος εχθρός μου. Ακόμα και η παραμικρή αναλαμπή αμφιβολίας ήταν αρκετή για να χωθεί με τη βοήθεια του Μήλου στο μυαλό μου. Όμως ξόρκισα τα φαντάσματά του, αποκατέστησα την αυτοπεποίθησή μου και τον έστειλα στον άλλο κόσμο. Ελευθέρωσα τον εαυτό μου από τον έλεγχό του. Τώρα αναρωτιέμαι αν ισχύει πραγματικά. Γιατί έχω καταλήξει να κάθομαι εδώ... προσπαθώντας απελπισμένα να κατανοήσω αυτό που σκόπευα να καταστρέψω. Νιώθω πως είναι κάτι περισσότερο από όπλο κι ένα εργαλείο για τη χειραγωγή του νου. Ή μήπως είναι μονάχα αυτό; Ίσως απλώς κάνει αυτό για το οποίο σχεδιάστηκε: μου δείχνει αυτό που επιθυμώ περισσότερο. Τη γνώση... Πάντα αιωρείται στην άκρη της καθημερινότητάς μου. Ελάχιστα μακριά από το άγγιγμά μου. Γνέφοντάς μου. Υποσχόμενο. Προκλητικό...

Το παλιό χειρόγραφο σταματούσε εκεί, η συνέχεια χαμένη. Μάλιστα, η σελίδα ήταν τόσο εύθραυστη λόγω των χρόνων που είχαν περάσει από πάνω της, που οι άκρες της θρυμματίζονταν καθώς την άγγιζε.

Ο Έτζιο δεν κατάλαβε πολλά, όμως κάποια σημεία του ήταν τόσο οικεία, που ανατρίχιασε από την κορφή ως τα νύχια στην ανάμνηση. Μια ανατριχίλα που ένωσε και τώρα, καθισμένος σ' ένα κελί του πύργου-φυλακή στο Μασγιάφ, κοιτώντας τον ήλιο να δύει τούτη την ημέρα που μπορεί και να ήταν η τελευταία του.

Οραματίστηκε το παλιό χειρόγραφο. Ήταν αυτό, περισσότερο από καθετί άλλο, που τον είχε ωθήσει να ταξιδέψει ανατολικά, προς το Μασγιάφ.

Το σκοτάδι έξω έπεσε γρήγορα. Ο ουρανός πήρε το μπλε του κοβαλτίου. Διάστικτος ήδη με αστέρια.

Δίχως κάποιον συγκεκριμένο λόγο, στο μυαλό του Έτζιο ήρθε ο λευκοντυμένος νεαρός άντρας. Εκείνος που νόμισε πως είδε στην ανάπαυλα της μάχης, που είχε εμφανιστεί και εξαφανιστεί τόσο μυστηριωδώς, σαν οπτασία. Περιέργως είχε την αίσθηση πως ήταν αληθινός και ότι με κάποιο τρόπο επικοινωνησε μαζί του.